

WAWRZYN NOWAK (1874-1959)

Urodził się 25 lipca 1874 roku w Brzeziu w powiecie gostyńskim, w rodzinie katolickiej. Jego rodzicami byli Wawrzyn i Katarzyna z domu Łagoda. Ukończył szkołę powszechną. 21 sierpnia 1900 roku ożenił się z Marianną Gronowską. Mieli cztery córki (Anna, Agnieszka, Józefa i Maria) oraz trzech synów (Franciszek, Stanisław i Jan). Z zawodu był górnikiem, choć większość swojej pracy zawodowej spędził na kolei. Nowakowie zamieszkali w Gostyniu przy ulicy Poznańskiej 1 w domu wybudowanym przez Wawrzyna. W czasie I wojny światowej został wcielony do armii pruskiej.

Po wybuchu powstania wielkopolskiego stawiał się na alarm w szeregi ochotników ku obronie powiatu przeciw Grenzschutzowi z Leszna. 1 stycznia 1919 roku wstąpił do formacji powstańczej, a dokładniej do Straży Ludowej w Gostyniu. Wziął udział w zebraniu w Strzelnicy, podczas którego powstał Zarząd Powiatowej Rady Ludowej i został jej członkiem. Wawrzyn Nowak miał duży wpływ na sfery robotnicze, należąc jednocześnie do Powiatowej Rady Ludowej i Miejskiej Rady Ludowej, dlatego postanowiono nie wysyłać go na front. Pozostał w Gostyniu celem utrzymania rygoru i porządku w mieście. Swoje zadanie spełnił, potrafił utrzymać porządek w kołach robotniczych, co poświadczył Franciszek Polaszek – komendant Straży Ludowej w Gostyniu. Przed wybuchem powstania wielkopolskiego był prezesem Zjednoczenia Zawodowego Polskiego (ZZP). W 1923 roku wstąpił do Związku Powstańców i Wojaków, a w 1937 roku do Towarzystwa Powstańców Wlkp. 1918/19. Był prezesem Towarzystwa Kolejarzy w Gostyniu.

Zmarł 15 marca 1959 roku i został pochowany na cmentarzu parafialnym w Gostyniu. Obecnie wszczęto postępowanie celem wpisu grobu Wawrzyna Nowaka do ewidencji grobów weteranów walk o wolność i niepodległość Polski i złożono odpowiedni wniosek do Instytutu Pamięi Narodowej w Warszawie.

Był odznaczony Medalem Dziesięciolecia Niepodległości.